

เกี่ยวก้อย

บทที่ 2

ฉันเล่าเรื่องต้อยตึงให้พ่อ แม่ และนายกระบุง ฟัง

แม่ฉันมีวิญญูณของนักสังคมสงเคราะห์อยู่แล้ว พอได้ยินก็อยากเห็นต้อยตึงขึ้นมา เพื่อว่าเจ้าหล่อนจะต้องการความช่วยเหลือ แม่กลัวว่าเด็กสาวอีกคนหนึ่งจะเดินทางผิดคล้อยตามผู้ใหญ่ไม่ดีที่ชักชวนไปทำงานนุ่งน้อยห่มน้อยขายตัว

ส่วนนายกระบุงก็หูฟังเหมือนกัน ถามแล้วถามอีกว่า “สวยไหม”

“สวยสิ สวยเกินปรกติ สวยแบบไม่เกรงใจใครด้วยละ”

“งั้นพาพี่ชายที่แสนดีไปซื้อของร้านนั้นหน่อยซิ” เขายักคิ้วหลิวตา

ฉันนัดเพื่อน ๆ มาที่บ้าน ดีจริงที่ต้อยตึงก็มาด้วย ก่อนหน้านั้นฉันพานายกระบุงไปตามหาเจ้าหล่อนที่ร้านแต่ไม่พบ เจ้หลวยบอกว่าบางที่ต้อยตึงก็ต้องไปช่วยป้า ๆ ทำงานที่อื่น

“เพื่อน ๆ ของมึงก็จะมาบ้าน เลยอยากขอให้ต้อยตึงไปช่วยทำงานให้สักวันละ แล้วที่บ้านก็กำลังจะจัดงานเลี้ยงด้วย คุณแม่ก็เลยอยากจ้างให้ใครมาช่วย วานคุณป้าบอกต้อยตึงด้วยนะคะ... เออ แล้วหนูจะมาซื้อของที่ร้านแยะ ๆ ค่ะ”

“จริงนะคะ! แล้วคุณหนูต้องการอะไรสำหรับใช้วันงานบ้างคะ ที่นี่มีเกือบทุกอย่างแหละ ถึงไม่มีป้าก็สั่งให้ได้ค่ะ”

พี่ชายฉันนึกสนุก รีบพูดว่า “เราอยากสั่งของกับต้อยตึงครับ”

“คือ... ต้อยตึงช่วยได้ดีเรื่องเลือกซื้อของค่ะ”

“งั้นป้าจะตามเขาให้”

“ให้ต้อยตึงไปรับออร์เดอร์ที่บ้านนะคะ”

คุณป้ารับปาก

พอตอนเย็นต้อยตึงก็ขี่รถจักรยานมาเย็นกตกริ่งที่หน้าบ้าน ทำสีหน้าไม่ทุกข์ไม่ร้อนและหวงแหนรอยยิ้มเหมือนเคย เจ้าหล่อนน่าจะยิ้มให้มาก ๆ เพราะว่ามันทำให้ใบหน้าอ่อน ๆ ยิ่งสวยกระจ่าง พันขาว ๆ เรียงตัวสวยโดยไม่ต้องอาศัยเหล็กตัด

ฉันลากข้อมือต้อยตึงจะพาเข้าข้างใน คุณเธอขึ้นตัวไว้

“ไม่เอา แค่มารับรายการซื้อของไม่ต้องเข้าข้างในบ้านหรอก”

“อะไร เธอกลัวฉันจะทำอะไรเธอหรือ”

“ฉันไม่อยากฝากรอยนิ้วมือไว้ข้างในบ้านเธอ เตียวตำรวจตามถูก” เจ้าหล่อนตีสีหน้าเบื่อหน่ายก่อนจะสั่งสอน “เธออย่าไว้ใจคนให้มากเกินไป ได้ไหม เธอไม่รู้จักฉันสักหน่อย”

ฉันเลยพาแม่คนซีระแวงปักหลักที่สระว้ายน้ำ เข้าไปบอกคุณแม่ แล้วถือแก้วน้ำหวานออกมาส่งให้ คุณเธอนั่งริมสระวักน้ำเล่น หันมาทำหน้างง ๆ มองแก้วน้ำหวาน ยิ่งกับมันเป็นของประหลาดที่มีค่าเกินจะแตะต้อง

ฉันพูดว่า “อ้าว ก็เป็นธรรมเนียมของไทยแท้แต่โบราณ ใครมาถึงเรือนชานต้องต้อนรับ”

สายตาเจ้าหล่อนเหมือนซาบซึ้ง ฉันชอบจังเลย สีหน้าแบบนี้ที่ฉันไม่เคยเห็นจากใคร

“ฉันชอบว้ายน้ำ” ฉันชวนคุย “พี่ชายฉันเป็นแชมป์ว้ายน้ำด้วย”

“ฉันไม่เคยลงแข่ง...” เธอพูดลอย ๆ หางเสียงค้ำ ๆ เหมือนยังพูดไม่จบ

“แล้วเก่งไหม เพื่อน ๆ ฉันมาว้ายน้ำกันบ่อย เธอมาด้วยก็ได้”

จะได้รู้ฝีมือ”

“ฉันไม่ต้องอวดใครหรอก แค่ออกน้ำไม่ตายก็พอแล้ว”

นั่นไง ตัวตนของเจ้าหล่อน คำพูดขวางๆ ที่ฉันตอบโต้ไม่ถูก

คุณแม่ออกมาเพื่อที่จะสั่งของ ต้อยดิ่งยกมือไหว้ ตั้งหน้าตั้งตา จดรายการและบอกราคา ครั้นอะไรที่ร้านเธอไม่มี เธอก็รับปากจะซื้อหา ให้ คุณแม่คงชอบหน้าตาท่าทางของต้อยดิ่งมากเอากการ สีหน้าท่าที่ จึงออกอาการเอ็นดูอย่างเห็นได้ชัด

“เอ แล้วมันจะรบกวนหนูหรือเปล่าจ๊ะ”

“ไม่รบกวนหรอกค่ะ ถ้าคุณท่านไม่สะดวกซื้อเองหนูก็ซื้อให้ได้ค่ะ”

“อ๊วย ไม่ต้องเรียกคุณท่านหรอกจ๊ะ เรียกคุณแม่ก็ได้ ฉันมันคน ลูกมาก ไปที่ไหนก็มีแต่คนเรียกแม่ทั้งนั้น”

เธอนิ่ง สีหน้าตื่นต้น ขมุกขมิมตอบรับ “ขอบพระคุณค่ะ”

นั่นแหละ พุดเพราะชะด้วย

สายตาคุณแม่บอกความเอ็นดูและใส่ใจ “เออ แล้วหนูยังเรียน หนังสือหรือเปล่า ลายมือสวยดีทีเดียวนี่”

“ไม่...ไม่ได้เรียนค่ะ”

“แล้วเรียนจบชั้นไหน”

“จบมอปลายค่ะ”

“แล้วทำไมไม่เรียนต่อจ๊ะ” คุณแม่ก็ช่างซักจิงเลย

แม่เจ้าประคุณเกิดจะรูตชิบปากขึ้นมาเฉยๆ คุณแม่เดาออก พุดเสียงอ่อน “ถ้าหนูอยากเรียนต่อละก็ มหาวิทยาลัยเปิดมีหลายแห่ง นะจ๊ะ ไม่ต้องเข้าชั้นเรียนไม่ต้องทำงานก็ได้ เออ... ฉันหาทุนให้เรียน ได้นะ สนใจไหมจ๊ะ”

เธอมองกระดาษจดรายการนิ่งเหมือนมันเป็นสิ่งเดียวในโลกที่ต้อง สนใจ ฉันเขย่าแขนแม่คนขี้ระแวงเพราะอยากได้คำตอบเธอก็ยังเฉย คุณแม่ปรามยืมๆ

“ค่อยๆ คิดดูก็ได้จ๊ะ ฉันช่วยใครไม่ได้ต้องการอะไรตอบแทนนะ แต่ว่าหนูก็ต้องช่วยตัวเองด้วย ถ้าหนูไม่รักเรียน ก็ไม่มีประโยชน์อะไร หากฉันจะช่วยให้ได้เรียน”

สีหน้าเธออ่อนไหว แต่ก็ไม่ยอมตอบรับคำตามเคย

คุณแม่บอกว่าถึงแม้ต้อยดิ่งเป็นลูกกำพร้าทำงานร้านขายของ แต่ก็ดูดีมีมารยาท เธอไม่ช่างพุดไม่ประจบประแจง แต่สีหน้าและลูกกะตา ของเธอเหมือนมีเรื่องมากมายอยู่ข้างใน คุณพ่อฟังแล้วหัวเราะขำ แลว่า “มีเรื่องมากมายอยู่ข้างใน งั้นลูกกะตาก็โตแย้ซี” คุณแม่ค้อนขบ ส่วนนายกระบุงที่ได้แต่แอบๆ มองอยู่ข้างในบ้านก็ขมว่าเจ้าหล่อนรูปร่าง หน้าตาสะสวยดี

วันที่เพื่อนๆ มาบ้าน ต้อยดิ่งมาแต่เช้าช่วยฉันจัดห้องรกๆ ให้ เป็นระเบียบเรียบร้อย จากนั้นก็เข้าครัวช่วยพี่น้อมสาวใช้เตรียมข้าวปลา อาหาร เจ้าหล่อนคอยบริการน้ำและของขบเคี้ยว เก็บแก้วน้ำถ้วยชาม ไปล้าง บ้านเรามีสาวใช้คนเดียวซึ่งมักจะหน้าบึ้งหน้าอเวลาเวลาที่เพื่อนๆ ฉันมาบ้าน พอมีต้อยดิ่งมาช่วยอย่างขยันขันแข็ง พี่น้อมก็เลยอารมณ์ดี

ฉันแนะนำต้อยดิ่งกับเพื่อนๆ “ทุกคน นี่ต้อยดิ่งนะ...”

“หวัดดี ต้อยดิ่ง”

รอยยิ้มของต้อยดิ่งทำให้ฉันอุ่นใจ แล้วแม่ถมทองก็ทะลุกลางปล้อง

“สาวใช้คนใหม่หรือ ได้มาจากไหน รูปร่างหน้าตาเข้าที่ตีนี้”

“เค้าทำงานที่ร้านขายของหน้าบ้านมาช่วยทำงานชั่วคราว ไม่ใช่ สาวใช้หรอก”

“อ้าว”

“ก็สาวใช้แหละ” ถมทองไม่ยอมเลิก

ต้อยดิ่งไม่พุดไม่จา ก้มหน้าก้มตาวางแก้วน้ำจานขนมลงบนโต๊ะ

บทประพันธ์ของ กุลมณี

“แล้วรู้จักกันดีแค่ไหนทำไมให้เข้ามาถึงห้องนอน ประเดี๋ยวถ้าเค้าหยิบอะไรไปแล้วเธอจะรู้หรือเปล่า” ยัยถมทองถามเสียงไม่เบา

ต้อยตึง หันมามองซุ่มๆ ก่อนจะหายเข้าครว้ไปนาน

ยัยถมทองถามต่อ “แม่เธอนึกยังไปถึงรับคนไม่มีหัวนอนปลายเท้าเข้ามาในบ้านอี บั้งกี้”

“ไม่ใช่แม่หรือ เป็นฉันเองแหละ”

“บั้งกี้ เธอสติดีรีไปเล่า แล้วแม่เธอก็ยอมหรือ”

“ยอมซิ แม่ชอบต้อยตึงมากซะด้วย”

“คนบ้านเธอนี้แปลกประหลาดกันจริงๆ” ถมทองสายหน้า دلใจพูดว่า “ก็แม่ของบั้งกี้เป็นนักสังคมสงเคราะห์นี่นา คงเหมือนพ่อชั้นแหละ ชอบอุปการะเด็กสาวต้อยโอกาสแต่หน้าตาดี”

ทัศนหัวเราะคิก “บ้า เค้ามีแต่เด็กต้อยโอกาสแต่เรียนดี เธอเอามาจากไหนกัน เด็กสาวต้อยโอกาสแต่หน้าตาดี”

“ก็จากพ่อชั้นนะซิ”

พวกเราหัวเราะหัวใคร่คุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ นินทาคนอื่นบ้าง คุยเรื่องข้าวของราคาแพงที่เพิ่งซื้อมา กระเป๋าถือราคาหลายหมื่น และเกร็ดชีวิตหรรษา ของแต่ละคนบ้าง แล้วเราก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดว่ายน้ำ เพราะแม่จะสายมากแล้วแต่สระว่ายน้ำก็อยู่ใต้ร่มเงาชายคาบ้าน

ฉันเดินเข้าไปในครว้ เห็นนายกระบุงจ่อมซีกอกำลังจับต้อยตึง... แม่สาวสงวนปากคำไม่ค่อยจะยอมตอบโต้ ก้มหน้าก้มตาหันผัก ไม่เหมือนแม่คนเก่งที่เคยสวนคำพูดให้ฉันงวยงจนมุมแม่แต่น้อย

เจ้าหล่อนหันอยู่นั้นแล้ว ผักก็มีอยู่เท่านั้นไม่รู้ว่าจะหันไปถึงไหน

“อะแหม... พี่บุง...” สีหน้าฉันรู้ทันพี่ชาย

“พี่บุงขา มาแข่งว่ายน้ำกันเถอะคะ” เพื่อนๆ ฉันเรียกร้อง

พ่อคนซีกอ รีบขยับห่างจากแม่สาวหัว หันมาตีสีหน้าทะเล้น กุ่มกริมกับพวกสาว ๆ

“ได้ซิครับ พี่รับคำท้าเสมอ”

ต้อยตึงยังสนใจเขียงหันผักเหมือนไม่มีอะไรอื่นให้สนใจอีกแล้วในโลกนี้ ฉันเข้าไปจับแขน

“ต้อยตึง ไปว่ายน้ำด้วยกันเถอะ ไหนเธอบอกว่าว่ายน้ำเก่งไง”

“ไม่เอา” เธอตอบสั้นๆ

“บั้งกี้ มาหนา อย่าไปยุ่งกับต้อยตึงเลย ให้เขาทำครว้ไปเถอะ”

ถมทองออกอาการรังเกียจจริงจังนอน

ทัศนพูดว่า “ต้อยตึงเอาชุดว่ายน้ำมาด้วยหรือเปล่า”

“ฉันมีหลายชุด ต้อยตึงต้องใส่ได้แน่ๆ” ฉันว่า ดลใจเสริมว่า

“ฉันก็เอามาเผื่อ มันเป็นแบบสองชั้น เปิดพุงเหมือนแบบนี้แหละ ใส่ได้ไหม ต้อยตึง”

“หรือว่าจะเอาโลรง ขอยืมของพี่น้องก็ได้นะ” ถมทองแซว ทำให้ทุกคนหัวเราะ ส่วนต้อยตึงหน้ามู๋ ทำให้ฉันต้องรีบเอาใจ

“นะ ต้อยตึงนะ ฉันจะไปหยิบชุดให้เปลี่ยน”

“ไม่เอา ฉันไม่ได้มาเพื่อว่ายน้ำ ฉันมาทำงานจำได้ไหม ถ้าไม่มีงานให้ทำแล้วฉันก็จะกลับละ”

เสียงเธอดู พอเห็นฉันหน้าเจื่อน เธอก็หันกลับไปสนใจเจ้าเขียงหันผักตามเดิม ไม่สนใจใครทำให้พวกเราต้องล่าถอย

เธอช่วยพี่น้อง ทำอาหารกลางวันจัดตั้งโต๊ะจนเสร็จเรียบร้อย ขณะที่พวกเราสนุกกันอยู่ที่สระว่ายน้ำ ส่งเสียงหัวเราะกรีดกราดสนุกสนาน ฉันเห็นเงาเธอแวบๆ แอบมองจากหน้าต่างห้องอาหาร แล้วช่วงที่พวกเราขึ้นจากสระไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เธอก็หายออกจากบ้านไปเฉยๆ

และไม่ได้หยิบอะไรติดมือกลับไปด้วยเลยแม่สักชิ้นเดียว.....